

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 grudnia 2012 r.

sprawy G. M.,

uniewinnionego od zarzutu z art. 207 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 18 kwietnia 2012 r.

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego z dnia 28 października 2011 r.,

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego oskarżyciela posiłkowego J. P.

UZASADNIENIE

Kasacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej J. P. okazała się być bezzasadna w stopniu oczywistym.

Kasacja zawiera dwa zarzuty:

1. rażące naruszenie prawa procesowego w postaci norm z art. 7 i 410 k.p.k., poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, co doprowadziło Sąd drugiej instancji do błędnego przyjęcia o braku wypełnienia swym zachowaniem przez G. M. znamion z art. 207 § 1 k.k.

2. naruszenie prawa procesowego w postaci normy z art. 170 § 1 i § 2 k.p.k., poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego oskarżycielki posiłkowej o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. H.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Żaden z tych zarzutów nie może być podstawą uwzględnienia kasacji.

Jeśli chodzi o pierwszy z zarzutów, zauważyć trzeba, że w niniejszej sprawie sąd odwoławczy poczynił samodzielne ustalenia faktyczne, co otwiera drogę do kasacyjnej kontroli tych ustaleń pod kątem ich zgodności z prawem procesowym, w tym art. 7 i art. 410 k.p.k. Niestety zarzut ten jest w kasacji sformułowany zbyt ogólnikowo, by spełniać wymogi określone w art. 523 § 1 k.p.k., w szczególności skarżący nie podał na czym konkretnie polegać miało rażące naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, tj. jakie elementy rozumowania Sądu II instancji są niespójne, wewnętrznie sprzeczne lub niezgodne z doświadczeniem życiowym. Sąd Najwyższy uznał, że zarzut ten w jawny sposób zmierza do dokonania w ramach postępowania kasacyjnego ponownego rozpatrzenia zasadności ustaleń faktycznych. Taki zabieg na etapie postępowania kasacyjnego, jako kontroli nadzwyczajnej, nie może być skuteczny i stanowi naruszenie ograniczeń określonych regułą z art. 523 k.p.k.

Zauważyć należy, że uzasadnienie wyroku zawiera bardzo obszerne wywody, niezwykle skrupulatnie przedstawiające dlaczego zebrany w sprawie i uzupełniony na etapie postępowania dowodowego materiał (przede wszystkim odnośnie spotkania oskarżycielki posiłkowej i uniewinnionego w dniu 5 grudnia 2008 r.), okazał się wystarczający do przyjęcia braku zrealizowania przez G. M. znamion czynu z art. 207§1 k.k.

Analiza rozumowania Sądu odwoławczego wskazuje, że uzupełnione na etapie postępowania odwoławczego ustalenia faktyczne są spójne, logiczne i we właściwy sposób argumentowane. Sąd ten przytacza cały szereg okoliczności ze wskazaniem, że to nieporozumienia finansowe stały się przyczyną złożenia przez oskarżycielkę posiłkową zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa. Okoliczności rozmowy między uniewinnionym a oskarżycielką na spotkaniu w dniu 5 grudnia 2008 r. dały sądowi odwoławczemu podstawę do poczynienia odmiennych niż w pierwszej instancji wniosków co do karno-prawnej oceny zachowania G. M. W toku przewodu apelacyjnego ustalono treści wiadomości SMS oraz w znacznym stopniu uprawdopodobniono treść rozmowy między w/w osobami, a która dotyczyła stworzenia na uniewinnionym presji dalszego przekazywania przez niego sum pieniędzy dla J. P. Ustalenia te, mające charakter wniosków z przebiegu całej sprawy, Sąd odwoławczy przedstawił na s. 24-26 uzasadnienia. Sąd wskazał też na fakt, że subiektywna ocena oskarżycielki posiłkowej o popełnieniu na niej przestępstwa z art. 207 § 1 k.k., uzewnętrzzniona po upływie ok. pół roku po

wskazywanym przez nią czasie tych zachowań, nie może rozstrzygać o przyjęciu sprawstwa tego przestępstwa.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną reguły z art. 7 k.p.k., jeżeli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz, że jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (por. postanowienie SN z dnia 5 sierpnia 2009 r., II KK 36/09). Analiza uzasadnienia Sądu Okręgowego wskazuje, że decyzja stosowania prawa podjęta w niniejszej sprawie wolna jest od obrazy zasady swobodnej oceny dowodów, z czego więc zarzut dotyczący uchybienia o randze kasacyjnej norm z przepisów z art. 7 i art. 410 k.p.k. nie może zostać w żadnym razie uwzględniony.

Niezasadny jest również drugi z zarzutów kasacyjnych, dotyczący jakoby bezzasadnego oddalenia wniosku dowodowego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. H. Sąd odwoławczy pierwotnie dopuścił przeprowadzenie tego dowodu, jednak w skutek ujawnienia okoliczności i świadków spotkania z dnia 5 grudnia 2008 r. stwierdził, że świadek ten nie był obecny na miejscu tegoż spotkania, a zatem nie może posiadać przydatnej wiedzy w tym zakresie. W konsekwencji, podjęto więc trafną decyzję o oddaleniu tego dowodu (art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k.), czemu nie sprzeciwiły się strony (por. k. 569 verte i k. 570, T. III).

W powyższych względów orzeczono jak w sentencji.